

בס"ד

סיון התשפ"ו
מפטי"ר רני ושמחי בת ציון (זכריה ב)

פרשת בהעלותך

עלון חידושי תורה ופרפראות על פרשת השבוע בעניינינו דיומא ממפרשי ומדרשי חז"ל

בפרשת בהעלותך 136 פסוקים = חזקיהו

שְׁשֶׁה דְּבָרִים עָשָׂה חֲזִקְיָה הַמֶּלֶךְ; עַל שְׁלֹשָׁה הוֹדוּ לוֹ, וְעַל שְׁלֹשָׁה לֹא הוֹדוּ לוֹ. עֲבַר נִסְכּוֹ בְּנִסְכּוֹ, וְלֹא הוֹדוּ לוֹ. (משנה פסחים ד ט)
בפרשה 5 מצוות, מתוכן 3 מצוות עשה ו-2 מצוות לא תעשה (ספר החינוך).

עשה: פסח שני ביידי אייר ☑ פסח שני שיאכלו על מצות ומרורים ☑ תקיעת חצוצרות במקדש ובמלחמה. **לא תעשה:** שלא להותיר כלום מבשר פסח שני למחרתו ☑ שלא לשבור עצם מעצמות פסח שני.

הפטרה זו נקראת גם בחנוכה – והקשר של רני ושמחי בת ציון לחנוכה היא, כי בת ציון קאי על כנסת ישראל בזמן הגלות, דבזמן הבית נקראת כנסת ישראל בשם ציון ובזמן הגלות נקראת בת ציון. גם בהפטרה של שבת פרשת בהעלותך, שבסמיכות לזמן מתן תורתנו, דמתן תורה הוי חרות, שאין לה בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה. לפי שנרות קאי על נשמות ישראל כמיש (משלי כ) **נר י-הוה נשמת אדם**, דפירוש נר הוייה הוא שהנשמה מאירה (משפעת) כביכול להוי וכדאיתא במדרש עה"פ **בהעלתך את הנרות** שישאל מאירין למוי שמאיר לכל העולם, וענין זה שייך לחג השבועות, עטרה שעטרה לו אמו. שהמשכה על ידי קיום המצוות, כמו אתערותא דלעילא שמתעוררת ונמשכת על ידי אתערותא דלתתא. (אדמו"ר מהור"י"צ נ"ע)

ט"ו סיון – **יום מסוגל להתעוררות הגאולה**, הוא יום לידתו ויומא דהילולא דיהודה בן יעקב אבינו ע"ה, וכתב בעמודי שמים והובא במועד לכל חי, כי הוא יום המסוגל להתעוררות הגאולה לומר פסוקים של ברכת יעקב אבינו ע"ה ליהודה. (בראשית מט, ח-יב) (אוצר הסגולות)

- סגולה גדולה ביום זה:**
- להדליק נר לטובת נשמת הצדיק ולומר: הריני מדליקה/ה נר לזכות נשמת רבי יהודה בן רבי יעקב, זכותו תגן עלינו.
 - לתת פרוטה לצדקה ולומר: הריני נותנת/ת צדקה לזכות נשמת רבי יהודה בן רבי יעקב, זכותו תגן עלינו.
 - לומר פסוקי תהילים, (מזמור קי"ט) לפי האותיות **רבי יהודה נשמה** ולפתוח אותם במילים: הריני אומר/ת פסוקי תהילים לזכות נשמת רבי יהודה בן רבי יעקב, זכותו תגן עלינו.

דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות. וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה מקשה הוא (ח ב-ד)

כתיב (משלי כ כז) **נר י-הוה נשמת אדם**, צריך לראות תמיד שתהא נשמתו מאירה מתורה ומצוות. וגוף אדם הוא כצורת מנורה, כי במנורה היו שלוש בליטות של קנים יוצאות, ושל מעלה קטנה משל תחתיה. כן האדם: בליטת הרגלים, ובליטת הידים, ובליטת האזניים. והגוף שבו הלב, הוא גוף המנורה. וגבהו של מנורה ח"י טפחים, דהיינו שלוש אמות כשיעור אדם בינוני. והמנורה צריכה להיות **מקשה** דהיינו חיבור אחת, מורה על החיבור (ויקרא יט יח) **ואהבת לרעך כמוך. עד ירכה עד פרחיה**, מגדול ועד קטן.

ובזה יובן מה שנאמר **ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה** וגו' פירש"י - להגיד שבחו של אהרן, שלא שנה. **וקשה מה שבח הוא זה שלא עבר על ציוי הקב"ה**, פשיטא? או למה מגיד דוקא במצוה זו? אלא לא שינה מסוד הכוונה דמנורה המורה על האחדות והשלום, וכן היתה מדתו של אהרן אהבה שלום ורודף שלום (אבות פ"א מ"ב). (אוצרות השל"ה)

וזה מעשה המנרה מקשה זהב עד ירכה עד פרחיה מקשה הוא. (ח ד)
המנורה שבמקדש מרמזת על אור התורה, כמו שנאמר (משלי ו כג) **כי נר מצוה ותורה אור**. הבה נמנה את מספר המילים בפסוק הראשון של כל אחד מחמשת חומשי התורה, ובכל אחד נגלה רמז לפרט אחר מחלקי המנורה.
בפסוק הראשון של חומש **בראשית**: 7 מילים – כנגד 7 קנים.
בפסוק הראשון של חומש **שמות**: 11 מילים – כנגד 11 כפתורים.
בפסוק הראשון של חומש **ויקרא**: 9 מילים – כנגד 9 פרחים.
בפסוק הראשון של חומש **במדבר**: 17 מילים – כנגד 7 נרות, 5 מלקחים, 5 מחותות.
בפסוק הראשון של חומש **דברים**: 22 מילים – כנגד 22 גביעים.

[מנין הכל ארבעים ושש, כי ארבעים יום עברו וביום חמישים קבלו התורה. (מנחת יהודה) דכתיב (שמות ג יב) **מעבדון את הא-להים על ההר הגדול**. דהנה ידוע שכשהיו ישראל במצרים היו משוקעים במ"ט שערי טומאה והקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו גאלם ממצרים כדי לקרבם תחת כנפי השכינה ועל זה הוצרך להם לספור ז' נקיים ובלא ספירת הז' נקיים לא היה באפשר לקרבם תחת כנפי השכינה כידוע. וזהו פירוש הפסוק **מעבדון את הא-להים**, פירוש תעבדו גו"ן. (קדושת לוי בשם כתיב האר"ז"ל)]

על זאת רמז דוד המלך באמרו: **פתח דבריהך – יאיר** (תהלים קיט קל). כלומר הפסוק הראשון **בפתחו** של כל חומש וחומש **מדבריהך** – יאיר במנורה שבמקדש. (פניני הגרא"א) **הנרות** אותיות **נ' תורה**, ר"ל התורה שניתנה לנ' יום שבין פסח לעצרת. (רבינו אפרים)
הנרות אותיות **נ' תורה** שיש לה חמישים שערי בינה. יאירו שבעת הנרות בכתיב מלא, ובתחילה כתיב בהעלתך את הנרות בכתיב חסר, כי נר אחד היה זה נר מערבי שממנו מדליק את כולם. הנרות בכתיב מלא רמז שששה נרות מדליקים על פי האמצעי. (שפתי כהן)

קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אתם. (ח ו)
שאלה – מה הטעם שנאמר בפרשה זו (במדבר ח, ו-כב) שלושה עשר פעמים **בני ישראל** ומתוכם פעם אחת בלבד נאמר (ח ט) **עדת בני ישראל**.
תשובה – לרמז שהיו ראויים **בני ישראל** לכליה עבור העגל, רק הלויים קנאו לשמו תברך, ונתכפר להם ב"ג מידות של רחמים שהזכיר משה. וזהו **ולכפר על בני ישראל**. רק פעם אחת נאמר **עדת בני ישראל**, בזה נכללו גם הנשים שלא חטאו בעגל. (משך חכמה)

והקרבת את הלויים לפני אהל מועד והקללת את כל עדת בני ישראל. (ח ט) **והקרבת את הלויים לפני י-הוה וסמכו בני ישראל את ידיהם על הלויים.** (ח י)
שאלה – מה הטעם דכתיב אצל הלויים שלוש פעמים תנופה ושלוש פעמים טהרה. **והקרבת את הלויים לפני אהל מועד**, וחזר ואמר **והקרבת את הלויים לפני י-הוה**, **והעמדת את הלויים לפני אהרן ולפני בניו וגו' ואחרי כן יבאו הלויים**. ולזה נאמר בהם **וטהרת אתם והנפת אתם תנופה**.
תשובה – כנגד שלוש פעמים שנטמאו בחרב, אחת כשמלו את אנשי שכם בחרב, שהאיזמל של המילה נקרא חרב שנאמר (יהושע ה ב) **עשה להך חרבות צרים ושוב מל את בני ישראל וגו'**, ואחת כשהרגו אותם שנאמר (בראשית לד כה) **ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרב וגו' ויטרוגו כל יצר, ואחת בעגל שנאמר (שמות לב כז) שימו איש חרב על ירכו וגו'**, וכנגד זה נאמר בהם שלוש פעמים תנופה, ולזה אמר שלוש פעמים **והקרבת את הלויים לפני אהל מועד**, וחזר ואמר **והקרבת את הלויים לפני י-הוה**, **והעמדת את הלויים לפני אהרן ולפני בניו וגו' ואחרי כן יבאו הלויים**. ולזה נאמר בהם שלוש פעמים טהרה, (במדבר ח ו) **קח את הלויים מתוך בני ישראל וטהרת אתם**, (שם ח ז) **וכפסו בגדיהם וטהרתו, ואחרי כן יבאו הלויים לעבד את אהל מועד וטהרת אתם**. (שפתי כהן)

וביום הקים את המשכן פסה הענן את המשכן לאהל העדת ובערב יהיה על המשכן כמראה אש עד בקר. (ט ט)
אמר אפני: מנין שאין בנן בית המקדש בלילה? שאמר: ויביום הקים את המשכן – ביום מקימו, בלילה אין מקימו. (שבועות טו:)

שאלה – מה הטעם שאין בונים את בנין בית המקדש בלילה.
תשובה – לפי שהלילה רמז לגלות ולכן אין בונים בית המקדש בלילה להורות להם דאל יאיצו לדחות את השעה לבנות בית המקדש בזמן שהם בגלות וכמו שנאמר **אם תעירו ואם תעירו את האהבה עד שתהפץ** (שיר השירים ג, ה). **אי נמי** הטעם משום דכתיב **לא תקחם שור בדישו** (דברים כה, ד) וכמו שאמרו (ירושלמי פאה ח, ח) דאין נותנין צדקה בלילה שזה דבר נגדי לחיצונים ששליטתם בלילה. (בן יהוידע שם)

הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם ומצא להם. (יא כב)
שאלה – צריך להבין את שאלת משה רבינו, כאילו היה משה מסופק ביכולת הקב"ה חלילה.

תשובה – הכי קאמר אתה אסרת להם בשר תאוה כי אם על ידי הקרבה ואין כאן אלא ג' כהנים אהרן ובניו ואם כן המורם [חזה ושוק שנתן מהן לכהן] יבוא לידו ונתר שלא יספיקו לאכול הכל. **אם את כל דגי הים** בניהוחא ומצא להם שאין צריכים שחיטה. [יאמר הנד י-הנה תקצר שאתן בשר ולא יצטרך הקרבה והוא השלישי שאין מביאין ממנו קרבן. (דעת זקנים, פנעה רז, פני דוד)

דבר אחר - שעל דרך הטבע אמר משה, כי בדרך הטבע ודאי לא ימצאו במדבר די ספוקם מבשר ודגים אם לא בדרך נס וכפי גודל הנס יהיו ראויין לעונש גדול שהטריחו בתלונתם כזו, וע"כ אמר **שש מאות אלף גלגלי וכו'**. ולעם רב זה יהיה הסיפוק נס גדול ועל חודש ימים זמן רב הוא ותוצאה להגדיל הנס כדי להגדיל פורענותם זו לא יתכן. השיב לו ה' אם כן יאמרו שקצרה יד ה' מוטב שיאבדו הם ממה שיאמרו שקצרה יד ה'. (כלי יקר)

א"ג - משה חשש שאם ה' יביא להם צאן ובקר בכמות כזו שתספיק למיליוני אנשים חודש ימים, יתמלא כל האזור כולו בדם ולכלוך ע"י שחיטת כ"כ הרבה בהמות, ולא תהיה אפשרות להתקיים במקום כזה. וכן אם יחליט הבורא לתת להם **את כל דגי הים** שאינם מצריכים שחיטה, מ"מ עצם האסיפה של כ"כ הרבה דגים הוא טורח גדול שלא יוכלו בני"י לעמוד בו. ולכן מליץ משה לקב"ה שיביא להם צאן ובקר בכמות קטנה, אך **ומצא להם** - שיאכלו מעט ויתברך במעשיהם, וכן לא תהרבה הוזהמה במקום ועם כל זה תתמלא שאלתם של ישראל.

ועל כך ענה לו הקב"ה - הנד י-הנה תקצר? הרי יש בכח הבורא להביא להם כמות שתספיק לכל העם לחודש ימים ועם כל זה לא תתרבה הוזהמה וגם לא יהיה טורח באסיפתם. ואמנם כך עשה השי"ת, שהביא שליו לעבר המחנה, ובאכילת השליו אין ריבוי הוזהמה וגם אין טורח באסיפתו שהרי הרוח היא זו שנישאה אותם מן הים. (אדרת אליהו)

א"ג משה אמר לה' הבתינו מדברין שאתה מוסיף שבעים איש להנהיג את ישראל ועל ידי כך יתן לעם בשר כפי תאותם, ואיני מבין כיצד שבעים הזקנים יועילו לכך, וכי יש יכולת בידם להביא בשר לשש מאות אלף איש. (החוקני, אברבנאל)

א"ג למה נתן להם השליו, אמר הקב"ה למשה אתה אמרת **הצאן ובקר** שנבראו מן היבשה ודגי הים שנבראו מן הים, חייך אני נותן להם בשר שלא נברא לא מן הים ולא מן היבשה, ולכן נתן להם עופות שנבראו מן הרקק. (רבינו אפרים)

ויקץ הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה. (יא כז) פרש"י - יש אומרים, גרשום בן משה הנד. (תנחומא)

חילוד בפרשה - היכן רמזו בפסוק שהנער המגיד היה גרשום בנו של משה?
תשובה - ויקץ הנער בגימטריא 'גרשום היה המגיד' (631) בדקדוק. (פני דוד)

והאיש משה ענו מאד מפל האדם אשר על פני האדמה. (יב א) פרש"י - שפ"ל וסב"ל. **ורבינו מיוחס** כתב, שהוא מלשון 'עני' כלומר מוכנע ושפל. **והעמק דבר** ביאר, ש'עניו' פירושו שאינו חושש לכבודו וצערו, ואף שהוא מכיר במעלת עצמו מכל מקום מתנהג בלי חשש על כבודו.

שאלה – מה הטעם דכתיב **ענו** בכתיב חסר י'.

תשובה – לומר שהוא עניו בכל אבריו. כי כשכתוב אותיות של **ענו** בקריאתן **עניו** ו"ו נון" ו"ו תמצא שהוא בגימטריא רמ"ח איברים. (דעת זקנים)
א"ג מפני שחיסר אות יו"ד בכבוד השי"ת בענין הצור שאמר (במדבר ט) **המן הסלע הנה נוציא לקם מים**, והיה לו לומר **יוציא** כלפי השי"ת לפיכך חסר אותה הכתוב בכבודו, מדה כנגד מדה. (רבינו בחי)

א"ג לפי שהיה קשה בעיניו לכתוב על עצמו לשון ענוה ודילג היו"ד, להראות לעולם שהיה רע בעיניו לשון ענוה לכותבו. אמר לו ה' יתברך למשה מה כתבת ולא חסרת יו"ד אחת מכתובך, חייך שתכתוב **מאד** להוסיף כבוד על כבודך. (הרא"ש)

א"ג **ענו מאד** חסר י', אחר ה' העברות היה **ענו**, בגימטריא היה ימים, ג' פעמים מ' ימים ויכסוהו **הענו** **ששת ימים** (שמות כד), וכן **ענו** סופי ה' חומשים, במצרים מסעיהם סיני יקרו ישראל הרי ממו"ל בגימטריא קכ"ו. **ענו** כתיב - לא היה עניו כאבות וכמלאכי השרת. (הרוקח) מלאכי השרת עומדים תמיד בביטול גמור מול בוראם ובהכנעה מוחלטת לקיומם. האבות הקדושים החשיבו את עצמם כעפר **נאפר** עוד לפני שהתפרטמו, וראו את הזולת והקב"ה בצורה כזו שהם ביטלו את עצמם. **ענו** בגימטריא סיון (126), לכך קיבל התורה בסיון על הר סיני בגימטריא עני (130). (רבינו אפרים)
יכול להיות משה ענו כמלאכי השרת? **תל מפל האדם** מאדם אמרו ולא ממלאכי השרת, יכול שהיה ענו כדורות הראשונים **תל על פני האדמה** מדורו אמרו ולא מדורות הראשונים. (פרקי דר"א פרק ט)

והענו סר מעל האהל והנה מרים מצרעת פשלג ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת. (יב י)

שאלה – מה הטעם דכתיב מצרעת **פשלג** התיבה **פשלג** לכאורה מיותר. וכן בפרשת שמות (ד י) והנה ידו מצרעת פשלג. **פשלג** למה לי.
תשובה – איתא בערכין (טז) על שבעה דברים נגעים באין – על לשון הרע, ועל שפיכות דמים, ועל שבושת שוא, ועל גילוי ערוה, ועל גסות הרוח, ועל הגזל, ועל צרות העין. **ולכאורה** הרי גודל ועדין אין גודל ועדין שיהיה שווה ואם כן אמאי עונשם שיהיה שווה לוקה בנגעים. אלא לפי שיש שבעה מיני נגעים האחד בקרת – ענה פשלג, היינו לבנה ביותר ואין למעלה ממנה לבנה. שניה לה פסיד הטיכל. [והשאת פקרום ביצה, שניה לה פצמר לכן]. וכו'. ויש לכ"א ספחת הג' שחין ומטה יש לה דין א' ד' נתק בראש או בוקן ה' הקרחת והגבחת ו' נגעי בגדים ז' נגעי בתים ושם מפורש לכ"א דין טמאתו וסימניו. השבעה מיני נגעים יבוא כל אחד כפי גודל העבירה, קשה שבכולם הוא לשון הרע ועל זה בא בהרת עזה כשלג. ולפי זה מובן כאן במרים שדיברה לשון הרע **מצרעת פשלג** ר"ל שהנגע חמור שבא על לשון הרע וכן במשה שדיבר לשון הרע על ישראל כדפירש"י רמז לו ששלושן הרע ספר, באמרו: לא יאמינו לי. (פרדס שמא)

והענו סר מעל האהל והנה מרים מצרעת פשלג ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת. (יב י)

שאלה – מה הטעם שברישא כתיב **מצרעת פשלג** ובסיפא כתיב רק **מצרעת**.
תשובה – אמרו רז"ל, על מרים פניה דומין פצקנים (פסוקי יב) ואמרו במשנה (נגעים ב) בקרת עזה נראית בגרמני פקה, אם כן הבהרת עזה כשלג בבניונו, היה נראה בבשרה כסיד ההיכל. לכן אמר שהיה עזה כשלג. אבל בהבטה על מרים לא היה כשלג רק נמוך מזה. (משך חכמה)

ויאמר י-הנה אל משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תפלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף. (יב יד)

פרש"י – קל וחומר לשכינה ארבעה עשר יום! אלא דין לראי מן הדין להיות כנדון; לפיכך אף בגופתי, 'תסגר שבעת ימים'.
אמר חז"ל (סוסיס ה): מילתא דאיתיה בקל וחומר טרח וקבט לה קרא. שדבר הנלמד בקל וחומר – טרח וכתב לה אותו המקרא במפורש.

שאלה – לכאורה הוא תמוה, למה לנו קרא כיון דאתיא בקל וחומר. וגם לא מציינו על ככל הי"ג מידות רק בקל וחומר.

תשובה – דק"ל (מכות ה): 'שאין עונשין מן הדין היינו דאין הבית דין מענישים על דבר הנלמד בקל וחומר, אלא צריך הוכחה מפורשת בכתוב זה. דילמא יש איזה פירא לקל וחומר, על כן כאשר היה רצון השי"ת בתורתו שהבית דין יענישו על הדבר כתב מקרא מלא בתורתו. והוא מרומז בפרשתנו **ויאמר י-הנה אל משה ואביה ירק ירק בפניה הלא תפלם שבעת ימים תסגר שבעת ימים מחוץ למחנה ואחר תאסף**, הנה מתיבת **תסגר** עד **תאסף** מיותר, ואם תאמר שבא ללמד הדין לכאורה מן הדין להיות כנדון, הנה זה נלמד ממה שמבואר אח"כ **ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים**, אלא על כרחיך בא ללמדנו פסוק מפורש **תסגר שבעת ימים** וגו' לפי שמן הקל וחומר אין מענישין. וכביכול טרח השי"ת וכתב קרא מפורש **תסגר שבעת ימים** וגו', הגם דגלוי וידוע לפניו יתברך דהקל וחומר הזה אין לו פירא, עם כל זה בא ללמד דעת לחכמי ישראל אשר כתורה יעשו. (אגרא דפרקא אות קלה)

חידה בפרשה – כיצד ניתן להוכיח בפרשתנו שנבואה שייכת גם בילד קטן.

תשובה – אמרו רז"ל (מגילה יד) 'שבע נביאות נתנבאו להם לישאל, מאן נינהו? שרה, מרים, דבורה, חנה, אביגיל, חולדה ונאסתר. כתיב (שמות טו כ) **ותקח מרים הנביאה אהות אהרן**, ולא אהות משה? אמר רב נחמן דאין אמר רב: שזיהת מתנבאה כשהיא אהות אהרן, ואומרת: עתידה אמי שתלך בן שישוע את ישראל. ובשעה שנולד נתמלא כל הבית פולו אורה, עמד אביה ונשקה על ראשה. אמר לה: בתי נתקיימה נבואתיך. נמצא שאת הנבואה הראשונה שלה אמרה מרים כשמשה עדיין לא נולד והייתה רק אהותו של אהרן. מרים מבוגרת בשבע שנים ממשה (סדר עולם רבה פ"ג) מה שאומר שאת הנבואה הזו אמרה לפני גיל 7! וכן מציינו שירמיהו נתנבא ביום שנולד. (פ"ד ר"כ פ"י). וכן (במדבר יא כז) **אלדד ומידד מתנבאים במחנה**. אמרו רז"ל (דעת זקנים) שהם היו אחי משה כי כשנתנה תורה ואסרה על העריות פירשו כולם וגם עמרם אבי משה פירש מיזכבד אשתו ונשא אשה אחרת והוליד ממנה אלדד ומידד. ולפי החשבון יוצא שהם היו בני שנה כשנתנבאו. שהרי נולדו לעמרם אחרי מותו. (עממא דקרא) ובתרגום יונתן מידד בניו דאֶלְצָפָן בר פְּרָנְךָ דילית ליה יוכבד ברת לוי בןמן דפְּטָרָה עמרם גבְרָה ואתְנִסִּיבַת ליה עד דלָא ילִידַת ית מִשֶׁה ויִשְׂרָת עליהון רוח נְבוּאָה. מרים נאמר שבע פעמים בפרשה – כנגד שבע נביאות שנתנבאו לישראל והיא אחת מהן. (שפתי כהן)

ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה פלאם. (יא כח)

שאלה – מה הטעם שיהושע הקפיד כל כך, הא אמרין (סנהדרין פט) הפולש את נבואתו חייב מיתה בידי שמים. **ועוד** כיצד קרא יהושע למשה בשמו שאמר **אדני משה פלאם** והא אמרין (סנהדרין ק) מפני מה עונש גיחון? מפני שקרא לרבו בשמו. פרש"י - שאינו אומר מורי ורבי פלוני.
תשובה – הכובש נבואתו אינו נענש אלא כשהקב"ה אומר לו שיאמר כמו ביונה בן אמיית. (מושב זקנים) הטעם שקרא למשה בשמו לפי שהוא בפניו ואמר **אדני** שהוא דרך כבוד. אבל שלא בפניו צריך לומר מורי ורבי פלוני. (שפתי כהן י"ד סימן רמ"ב)

שבעים פנים לתורה, לעניות התייה יותר מתשובה אחת
התשובות אינם לחכמה למעשה, הערות והארות יתקבלו בברכה
לעני הרב חפץ בן אסתר זצ"ל
ramnadlan018@gmail.com
לקבלת העלון במייל ניתן לפנות לכתובת